

Isabel Bacardit

text darrere. És més aviat intuitiu, passional.

I en tota peça hi ha colors.

Sempre m'han agradat molt, em considero més colorista que dibuixant. Tot i que ara faig molta figuració, vaig tenir una època més abstracta i d'altres amb colors terra. Són molts anys de treball. I ara hi ha el moment del descobriment absolut del color. La manera de combinar els acoloriments normals fan que petin d'una manera tan forta que sembla fluor. Estic molt apassionada amb el que estic fent. És un moment on tot el que he fet fins ara s'està ajuntant.

Com sorgeix l'interès per la cosmologia i mitologia que plasma als seus quadres?

Se'm va anar despertant. Sempre he viscut molt a la terra. Als 19 anys inauguro la meva primera masia. Cercar la natura fa trobar-te amb els elements. A l'aigua li dones un gran valor quan no t'hi ha de corrent, el foc a la nit f'escalfa i pots cuinar. Quan plou l'hort es rega sol. I el vent neteja la nuvolada que no et dona bona llum per pintar. I evidentment la terra, que és el bé màxim; la nostra mare.

A banda, va viatjar a l'Amèrica del Sud, on va entrar en contacte amb les cultures i creences indígenes.

Els meus viatges allà em fan trobar l'arrel, l'essència. Els indígenes, que són éssers molt connectats, de seguida parlen dels elements i com els hem de respectar i cuidar. Ells tenen clar que un riu mai s'ha d'embrutar i una terra no es pot asfaltar. Per això jo canto que "amb les faldilles al vent, aixecarem el ciment". És una manera de dir que cal aturar tanta massificació perquè al final no quedarà ni un pum de terra. Això em va tocar molt i em va portar, arran de ser a Mèxic, a entrar en la cosmologia maia. Aquest

Nascuda al Poblenou, l'artista Isabel Bacardit ha dedicat tota la vida a la pintura. Després de viatjar i exposar arreu del món, el mes de març passat va inaugurar la seva primera exposició individual al Poblenou. Anomenada "Sembradores d'alegria", és un homenatge a les mares. Especialment a la seva, la poblenovina Agustina Bacardit, de qui pren el cognom per signar.

Com va entrar al món de l'art?

Al món de l'art hi entro de gran, però pintar, que inicialment per mi no tenia res a veure amb el món de l'art, ho he fet tota la vida. Des de ben petita. He estat d'aquelles persones que passen tota l'estona possible pintant. Especialment en aquells temps en què tot era més dur, per mi era una manera de marxar del món. I això segueix sent així. Vaig començar aquí al Poblenou, a l'escola del senyor Miquel Simó, que em va ajudar molt. Em deia que havia de continuar i em va engrescar a anar a la Llotja.

I ara, com es descriuria?

Com a pintora. He fet escultura, sobretot amb cartró pedra i color; he fet gravat, dibuixos, performances i fins i tot d'actriu. Em puc dir artista bastant ampliament, però la pintura és la meva passió. No en dic intel·lectual perquè no és conceptual. No hi ha tot un

contacte et fa diferent, tornes a Europa amb altres visions.

Sembradores d'alegria ha estat la seva primera exposició individual al Poblenou. Què volia transmetre?

Ho diu molt clar el títol, sembrar alegria. Considero que el cosmos no ens demana res més. Si parlem de contaminació, la més gran és la nostra negativitat. Fa temps que tinc clar que sembrar alegria és la meva màxima; que a la gent amb els quadres se'ls despertin les ganes de viure.

Aquesta exposició està dedicada "a la mare" i englobada al cartell de "Poblenou és dona". La figura femenina ha estat recurrent en el seu art?

Sí, la dona com a ésser de la femininitat. Sé que també hi ha homes femenins, però darrerament em surt molt pintar dones i ho deixo fluir. La dona és la mare, la creadora de la vida. És la cuidadora, la curadura, la bruixa. Té un paper molt important que se li ha menyspreat molt i que reivindico. Hi ha un seguit de coses que mentre les fa una dona no són importants, però si les fa un home ja agafen aire de professió.

L'àmbit de la pintura també és masculi o femení?

El món de l'art és masculi i misogin. Poques dones han estat reconegudes com a pintores i això que les dones sempre hem pintat. Van tenir una època que

ni tan sols podíem fer-ho, o pintavem floretes sense poder posar el nostre nom als quadres. Per això el Prado està ple d'anònims, són tot dones.

Així, la seva obra és part de la lluita feminista?

Esclar, perquè és part de la vida. No puc separar una cosa de l'altra. A més, com a dona pintora, m'he trobat moltes coses del món patriarcal. "La nena pinta" (*fa reu de burla*). Saps quantes vegades m'han preguntat si encara pinto? És tan seriós ser pintor com ser pintora.

el nostre espai, res està normalitzat. A banda, també reivindico que la dona sigui més femenina.

A què es refereix?

Les dones ens hem masculinitzat. Anem al mateix ritme que els homes, sempre amb pantalons, per anar més ràpid. Quan vaig tornar de Mèxic, al veure les dones amb aquells vestits i amb una gran fortalesa —elles ho porten tot, Mèxic és molt matriarcal—, vaig fer una transformació. Vaig començar a proclamar "Amb les faldilles al vent, nenes".

Però quan vius amb un company pintor i algú entra a casa, sembla que tot hagi de ser seu. Has d'anar dient que allò és seu; has de defensar-te constantment. No sóc d'anar tot el dia amb el pany alçat i erudiant, però reivindico que la dona encara no està al lloc que es mereix ni de bon rius. Aquí estem matant les dones. Mentre això passi i haguem de defensar

Cal fer una societat femenina que respecti el segle femení. Per mi hi ha també aquest feminismisme, de cara a la pròpia dona. "Ei, fortes, però no dures". Que no és el mateix. Si ens comportem igual de competitives que ells, no hi ha cap canvi.

Marina Riera Rodoreda